

KARMEL

Irugarren Aroa

128'gn. zenbakia

4-1971

ARGIA ZABALDU

Ona ta txarra nasotea; gaitz eta munduan; indar bi gaitza; jhutu nairik. Bikeltza; gaitza; illuna, lurra ta zerbait; gaitza ta mundua, gorputza ta gaitza; gaitza ta birtute; laburtu; ta txarra.

Aspaldi baten, milloika urte dirala, Jainkoak egin zituan gauza guztiak, eta gaur be, Berak iraunazoten ditu bere indar-arnasaz. Gauzak ez dira Jainko, baiña Berak egiñak bai. Ta indar bi dabilta gauza artean, nor geiagoka. Ez doguz begiakaz ikusten indar biok, baiña sentidu, asmatu bai. «Aragia —diño Paul apostoluak— espi-
tuaren aurka dabil; espi-
tuaren

aurka, ostera, aragiaren aurka; alkarren etsai dira, ta orregaitik, «zain dozue egin nai dozuenik» (Gal. V, 17). Zer biren burruka etzeden bakoa.

Galtza, okerra ta ezaintasuna berez ez dira ezer osorik. Onak igaro bear dauan bideari begitzen dautso galtzak. Okerra ez da besterik egiñantza dagigun bide-arloa baiño. Ezaintasuna, barriz, bide erdian dago edertasunari begira. Oneik irurok goitu, menperatu bear dira. Ez dago, alan be, ideiarik, pentsamenturik erro-errotik makur edo oker danik; ezta gizonik be, guztiz zapuztutea merezi dauanik.